

[Thestrup.]

Jeg har endelig nævnt den betydning, sparsommelighed i statens administration har som et eksempel for andre.

Den højtærede finansminister sluttede sin tale med nogle gode borgerlige ord om tilbageholdenhed med nye bevillinger og om sparsommelighed. Jeg vil ønske, at den højtærede minister altid ville tale sådan — og handle derefter. Det har den højtærede minister ikke altid gjort. Han har tidligere ført en anden politik, en politik, hvor det gjaldt om fuld beskæftigelse for enhver pris, og en tale, der også var anderledes end ministerens tale nu — jeg tænker f. eks. på Nakskovtalen den 7. november i fjor, hvorefter den højtærede minister ville føre sit partiprogram med de store udgifter ud i livet. Det kan kun glæde os, om den højtærede minister er kommet til anden erkendelse.

Hermed kan jeg give mit partis tilsagn om en velvillig behandling af det foreliggende finanslovsforslag.

Bertel Dahlgaard: Jeg vil gerne udtrykke min anerkendelse af, at finanslovsforslaget og anmærkningerne i år ledsages af en oversigt over den statsfinansielle stilling i 1954—55. Denne oversigt giver folketingets medlemmer langt bedre mulighed for at danne sig et overblik over den finansielle stilling samt over de vigtigste sider af hele udviklingen siden 1945. Iøvrigt er de planlagte ændringer vedrørende statens regnskab og budget endnu i støbeskeen og vil sætte deres præg på det finanslovsforslag, som skal fremsættes til næste år, ligesom den påtænkte nyordning vedrørende tillægsbevillingsloven heller ikke endnu er ført ud i livet. Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, om forslaget til tillægsbevillingslov for indeværende år kan ventes fremsat tidligt i det nye år og efter de nye regler, man sidste forår nåede til enighed om i det udvalg, der behandlede dette spørgsmål.

Som sædvanlig må et overblik over den

finansielle og økonomiske stilling beskæftige sig med 3 finansår: det år, for hvilket der netop er afgivet statsregnskab, nemlig 1954—55, indeværende år, 1955—56, og det kommende finansår, 1956—57. Hvad finansåret 1954—55 angår, var finansloven oprindelig vedtaget med en strøget balance; men de i efteråret 1954 gennemførte ekstraordinære foranstaltninger medførte, at man mente at kunne regne med et overskud på ca. 300 mill. kr. Statsregnskabet viser nu, at det ikke nåedes helt, idet overskuddet på drifts- og anlægsbudgettet blev 254 mill. kr. — men altså et overskud, der trods stigende lønudgifter dog blev på det nærmeste som det gennemsnitlige overskud for de forudgående 5 år. For indeværende år kan, i kraft af de sidste forår gennemførte ekstraordinære foranstaltninger, overskuddet efter finansministerens skøn ventes at blive betydeligt større, nemlig ca. 470 mill. kr. Den gældende finanslov havde her regnet med godt 600 mill. kr., men prisstigninger og lønreguleringer i kraft af pristalsreguleringer i årets løb har tæret på det budgetterede overskud. Vi møder her de første virkninger af, at den konjunkturstigning, der kendetegner den vesteuropæiske økonomi, krydser den økonomiske politik, som statsmagten søger gennemført til sanering af samfundets økonomi.

Det er dette dilemma, vi sandsynligvis vil komme til at kæmpe mod i de måneder, der går, indtil finansloven skal vedtages i foråret, og det er overfor dette dilemma, finansministeren slutter sin tale ved fremsættelsen af finanslovsforslaget med at understrege nødvendigheden af at fortsætte den påbegyndte finanspolitik, og hvor ministeren tilføjede, at dette kræver tilbageholdenhed med nye bevillinger og dækning af uundgåelige udgiftsstigninger med besparelser på andre områder eller ved tilvejebringelse af nye indtægter; hermed tænker ministeren formentlig på skatter. Jeg skal straks sige, at det radikale venstre henstiller til ministeren at holde sig til besparelser og vise tilbageholdenhed med nye bevillinger.